

WEIDSE LIEFDE ♥ DEEL 1

LEANNE POTS

Ik red me wel

Leanne Pots

Ik red me wel

Roman

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

*Voor Nick,
mijn maatje voor altijd.*

*Ik kom van het platteland
Van de Veluwe en Twenterand
Waar de mensen je gezellig groeten
Waar het leven wat langzamer mag*

*Het is mooi, mooi hier
Gewoon mooi, mooi hier
Ze kunnen praten wat ze willen in de grote stad
'k vind het mooi, mooi hier*

*Hutten bouwen in het bos
Rennen met je haren los
Onder duizend sterren buiten plassen in de sloot
Klimmen in de hoogste boom tot je heel de wereld ziet
Als ik alle drukte zat ben, kom ik terug naar hier*

Mooi hier – Trinity Wereldwijs

1

Het enige wat ze zag was een vaag schijnsel van haar autolampen in de duisternis.

Waarom gingen die ruitenwissers niet sneller? Nora gaf een flinke ruk aan de hendel, maar er veranderde niets. De regen kletterde onafgebroken op het dak van haar auto en tussen de bomen flitste het in de lucht.

'Ja hoor, onweer kan er ook nog wel bij,' mopperde ze, vergevend dat niemand haar hoorde.

Ze had al vanaf het begin een slecht gevoel over deze reis gehad. En nu ze er bijna was, vroeg ze zich af waarom ze er überhaupt aan begonnen was.

Ze zuchtte. Ze had nu een werkende navigatie nodig. Ze wilde haar telefoon pakken die normaal gesproken op de bijrijdersstoel lag, maar helaas lagen op de stoel naast haar alleen maar een envelop en een wit, verfrommeld vel papier. De handgeschreven aanwijzingen op dat papier had ze ondertussen al zo vaak gelezen dat ze ze uit haar hoofd kon opzeggen.

Volg de rivier driehonderd meter en sla rechtsaf. Ga op het zandpad in het bos op de eerste kruising linksaf en je bestemming bevindt zich na driehonderd meter aan je rechterhand, Jagerslaan 2 in Reggeveld.

Dat waren de laatste twee van de negentien aanwijzingen die op het blaadje geschreven waren. Ze begreep best dat haar oma, die nooit had kunnen wennen aan het gebruik van navigatie, ervoor had gekozen om haar een routebeschrijving op papier mee te geven, maar ze vroeg zich af of het ook oma's bedoeling was geweest dat ze er daardoor ruim drie uur over zou doen om vanuit Haarlem bij het afgelegen vakantiehuisje in Twente te komen.

Hoewel, om precies te zijn was ze daar volgens de aanwijzingen nog een aantal honderden meters vandaan. Want ze kon die vervelende laatste kruising niet vinden.

Even overwoog ze de optie om haar telefoon uit de kofferbak te halen. Maar na één blik op de voorruit verdween die gedachte weer. De regen sloeg met vlagen tegen het raam en ondanks de ruitenwissers leek het alsof ze met haar auto onder een waterval stond.

Waar bleef die kruising? En waarom was het hier zo donker? Het was wel duidelijk dat ze in een of ander onderontwikkeld gat was beland, waar mensen geen idee hadden van wat de wereld te bieden had. Straatverlichting bijvoorbeeld.

Turend uit het zijraam reed ze voorzichtig verder. De banden van haar Fiat 500 ploegden door de modder.

Daar ging haar schone auto. Ze vermoedde dat er nog maar weinig te zien was van de glanzende lichtroze lak. Erger nog, waarschijnlijk zag de auto er op dit moment uit als een biggetje in de modder.

Opeens hield de bomenrij op. Enthousiast veerde ze omhoog. Ze was er! Dit was de kruising waar ze linksaf moest.

Ze ging de bocht om en wierp een blik op haar kilometerteller. Gelukkig was ze er al bij aanwijzing zes achter gekomen dat het wel handig was om die in de gaten te houden, aangezien oma in haar routebeschrijving niet aan straatnamen, maar aan afstanden deed.

Meter voor meter kroop haar autootje vooruit door de modder. Dit ging haar lukken.

En toen voelde ze vanuit het niets een bonk. Ze gilte en trapte op de rem.

De banden van haar auto gleden over de modderlaag en ze klemde haar handen vast om het stuur. De auto helde wat voorover en kwam met een schok tot stilstand.

Ze sloot even haar ogen en haalde opgelucht adem. Niets aan de hand, zei ze tegen zichzelf. Het was gewoon een... Ja, wat was het eigenlijk?

Dat maakte ook niet uit. Het was de hoogste tijd om eindelijk dat vakantiehuisje te vinden.

Ze drukte het gaspedaal stevig in. De motor raasde, de wielen draaiden en... niets. De banden kregen geen grip op de gladde modder en spinden alsof hun leven ervan afhing.

‘Toe dan!’ Ze sloeg met haar hand op het stuur en gaf nog een keer gas. Maar het klonk alsof de wielen zich alleen maar verder in de modder begroeven.

Een gevoel van wanhoop overviel haar. Daar zat ze dan. Midden in het bos, in de stromende regen, vast in de modder op – ze wierp weer een blik op de kilometerteller – welgeteld tweehonderd meter afstand van het huisje waar ze moest zijn.

Ze vroeg zich voor de zoveelste keer af waarom oma haar het vakantiehuisje had nagelaten. Zij, Nora Visser, was iemand die thuishoorde in de stad. Wat moest ze met een huisje in de *middle of nowhere* dat al drie jaar leegstond?

Zonder er ooit geweest te zijn, was ze er al over uit dat ze het huisje zou gaan verkopen. Dat oma het fijn had gevonden om regelmatig naar Twente te gaan, was tot daaraan toe, maar zelf had ze daar geen enkele behoefte aan. Helaas voor haar kon ze het verkopen pas in gang zetten nadat ze zelf vier weken in het huisje had verbleven, zoals ze oma vlak voor haar overlijden

had beloofd. En dus had er niets anders op gezeten dan haar koffer pakken en afreizen naar de andere kant van het land.

Ze wierp een blik naar buiten en een beklemd gevoel overviel haar.

Buiten het schijnsel van de lampen van haar auto, was het donker. De regen kletterde nog steeds op het dak en ze was omringd door dicht, donker bos.

Ze gaf nog eens flink gas, maar het was hopeloos. Er zat maar één ding op, ze zou moeten gaan lopen.

Ze wierp een blik omlaag. In het donker kon ze haar schoenen niet zien, maar ze wist zo ook wel dat haar rode suède pumps niet geschikt waren voor een boswandeling in de stromende regen. En hetzelfde gold voor haar witte blouse.

Ze aarzelde even, zette vervolgens de motor uit en deed het portier open.

Zodra haar voeten de grond raakten, zakten de hakken van haar pumps diep in de modder en binnen enkele seconden had de hevige regen haar volledig doorweekt.

Geërgerd smeed ze het portier dicht en liep ze naar de achterklep. Bij elke stap die ze zette, maakte de bodem een slurpend geluid.

Ze hees haar koffer achter uit de auto en liet hem met een plof voor haar voeten neerkomen. Het was te hopen dat de wiel-tjes van dit ding zich beter zouden gedragen dan de banden van haar Fiat, want hij was niet te tillen.

Ze sloot de auto af en begon, de koffer achter zich aan slepend, aan de tocht richting het huisje.

Na een meter of twintig te hebben gelopen, voelde ze zich al enorm vies en bekaf. Ze wilde niet weten hoe ze eruitzag. Haar haren kleefden in natte plukken tegen haar hoofd. Haar blouse en rok plakten aan haar huid en de modder sopte in haar schoenen.

Ze rilde.

Hoe ver zou het nog zijn? Ze wilde verder lopen, maar wankelde omdat de hak van haar pump in de modder bleef steken.

Even aarzelde ze. Toen schopte ze haar schoenen uit en liep ze op blote voeten verder.

Na wat een eeuw leek te zijn, vond ze het paadje naar het huisje van oma.

Terwijl ze naar de voordeur liep, voelde ze tranen van frustratie en opluchting branden achter haar ogen.

Ze grabbelde in het voorvakje van haar koffer en haalde de sleutel eruit die oma haar gegeven had. Ze draaide hem om in het slot en wilde de deur openen. Hij klemde, dus ze boog iets achteruit en gaf vervolgens een harde duw.

De deur schoot open en ze kon zich nog net staande houden. Zo snel ze kon, trok ze haar koffer mee naar binnen en sloot de deur achter zich.

Net als buiten was het ook hier aardedonker. Met haar hand tastte ze over de muur, totdat ze een lichtknopje vond. Een druk op de knop en de gang baadde in het licht.

Ze slaakte een zucht van verlichting. Gelukkig, de elektriciteit deed het nog.

Ze keek om zich heen. Het halletje waarin ze stond, was piepklein en de muren waren bedekt met een lambrisering van bruine schrootjes. Een muffe lucht drong haar neus binnen. Het rook alsof er in geen jaren een raampje open had gestaan, wat natuurlijk ook zo was.

Behalve de voordeur, zaten er in het halletje nog twee deuren. Ze opende de rechter. Dat bleek een badkamertje met een toilet, douche en wasmachine. Het was verouderd, maar het zag er op het eerste oog redelijk netjes uit. Ze sloot de deur en opende vervolgens de linker.

Die gaf toegang tot de rest van het huisje. Ze liet haar koffer

staan, stapte de drempel over en deed een lamp aan.

Ze stond in een L-vormige ruimte, met links om de hoek een klein keukenblok. De rest van de kamer stond vol met een smalle eettafel met twee houten stoelen, een bank en nog wat andere meubels. Ook hier was de lambrisering van bruine schrootjes niet te missen, net zoals de bedompte geur die ze in het halletje ook al had geroken. Om zich heen kijkend, zag ze in de achterwand van de kamer nog een deur. Waarschijnlijk was daarachter de slaapkamer te vinden.

Het huisje was klein en had een ouderwetse uitstraling. Als ze het wilde verkopen, moest het eerst opgeknapt worden. Zoals het er nu uitzag, zou het waarschijnlijk weinig opleveren.

Ze veegde met haar hand over de eettafel. Haar vingers trokken een spoor door het stof dat zich er in de afgelopen jaren op verzameld had. Er moest hier hoognodig schoongemaakt worden.

Ze voelde de frustratie weer opborrelen. Wanneer moest ze dat doen? Ze wist zeker dat haar mailbox nu alweer uitpuilde met verzoeken van klanten. Ze had helemaal geen tijd om uitgebreid te gaan poetsen.

Opeens voelde ze zich uitgeput. Ze was doornat en ijskoud. Het liefst wilde ze op de bank ploffen om er niet meer vanaf te komen, maar ze wist dat ze eerst moest gaan douchen. Als het water het tenminste deed.

Ze liep terug naar haar koffer die ze in het halletje had laten staan.

Plotseling werd er op de voordeur gebonsd. Ze slaakte een kreet van schrik en haar hart stond even stil.

Wat was dat? Wie of wat stond er in die stromende regen op de deur te bonzen?

Al was ze niet bepaald bang aangelegd, toch wilde ze bijna toegeven aan de neiging om zich in de kleine badkamer te

verstoppen. Toen hoorde ze een stem.

‘Abel hier, zou je even open willen doen?’

Ze stond doodstil. Abel? Wie was Abel? Ze kende geen Abel. Wat moest hij van haar?

Zijn stem klonk beschaafd, maar wie zei dat het geen ontvoerder was? Of een stroper. Die zaten toch in de bossen? Die vingen konijnen in strikken en misschien ook wel alleenstaande vrouwen die in afgelegen vakantiehuisjes zaten.

Er werd nog een keer geklopt en opnieuw klonk de stem: ‘Doe eens open.’

Zou ze het doen? Ze schuifelde naar de voordeur en legde haar hand op de deurkruk.

Ze haalde diep adem en trok de deur open. Door een kier gluurde ze naar buiten, recht in het licht van een zaklamp.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes tegen het felle licht en vroeg zelfverzekerder dan ze zich voelde: ‘Wat is er?’

‘Ik vraag me af wie je bent en wat je hier komt doen.’ De stem klonk gereserveerd, maar niet onvriendelijk, waardoor haar angst verdween.

Ze trok de deur verder open. ‘Zou je eerst die zaklamp eens naar beneden willen doen? Je verblindt me zo’n beetje met dat licht.’

De lichtstraal zakte iets naar beneden, maar helaas werd haar zicht er niet veel beter van. Het enige wat ze zag was dat er een man in een regenjas met een capuchon op en een hond naast zich voor haar deur stond.

‘Kan je dan nu antwoord geven op mijn vraag?’

Er klonk een vlagje ongeduld door in de stem van de man, maar Nora was niet van plan het hem makkelijk te maken. Waarom zou ze aan een vreemde vertellen wie ze was en wat ze kwam doen? Daar had hij niets mee te maken.

‘Ik kan het net zo goed aan jou vragen,’ zei ze koeltjes. ‘Wie

ben jij en waarom kom jij in de regen door een donker, modderig bos hiernaartoe met je hond?’

Alsof het dier aan zijn voeten doorhad dat ze het over hem had, hield hij zijn kop een beetje scheef en keek naar zijn baas.

Die zuchtte en zei toen: ‘Ik woon hiernaast en zag licht branden. Aangezien er in geen drie jaar iemand in dit huisje geweest is, wilde ik weten wat er aan de hand was.’

Aha, de buurman dus. Ze haalde haar schouders op. ‘Dat weet je nu, ik ben er.’ Een windvlaag deed haar rillen en herinnerde haar aan het feit dat ze nog steeds doornat was en nodig een douche moest nemen.

Ze deed een stapje achteruit en deed de deur wat verder dicht. ‘Is er verder nog iets?’

Al kon ze het niet zien in het donker, ze voelde dat hij haar een moment opnam, alsof hij nadacht wat hij met de situatie – met haar – aan moest. Maar net voordat het ongemakkelijk werd, zei hij abrupt: ‘Je zal vast een goede reden hebben om hier te zijn, ik spreek je later nog wel.’

Met een ruk draaide hij zich om en liep hij met de hond naast zich het paadje af. Het schijnsel van zijn zaklamp was nog even te zien tussen de bomen, maar al snel was het weer net zo donker als voorheen.

Nora staarde hem een ogenblik verbluft na, maar toen ze beseftte dat hij niet terug zou komen, sloot ze de deur. Ze ging eerst douchen en dan slapen. Morgen zou ze wel verder nadenken over de buurman.

De volgende ochtend werd ze wakker van het daglicht dat door haar raam naar binnen scheen. Ze opende haar ogen en wist even niet waar ze was. Maar zodra ze de schrootjes op de wand naast zich zag, was ze in één keer klaarwakker. Ze was in oma’s huisje.

De gebeurtenissen van de avond ervoor schoten haar direct weer te binnen.

De reis naar Twente. Storm. Haar auto vast in de modder en die vreemde man die aan de deur stond.

Met een ruk ging ze rechtop zitten en ze pakte haar telefoon om te zien hoe laat het was. Kwart over negen al? Hoe kon dat? Normaal gesproken was ze om halfacht al aan het werk, weekend of geen weekend.

Ze keek nog eens op haar telefoon en zag tot haar verbazing dat ze helemaal geen appjes had. Blijkbaar was er niemand die haar op dit moment acuut nodig had.

Opeens schoot haar iets te binnen. Had ze überhaupt bereik hier, op het platteland? Ze keek nog eens op het schermpje en was eigenlijk niet eens verbaasd toen ze geen enkel streepje zag staan.

‘Nee hè!’ Ze kreunde. Dat kon er ook nog wel bij. Hoe moest ze werken zonder internet? Wat een ellende.

Ze had de neiging om weer diep onder de dekens te kruipen, maar schrok van een bons op haar voordeur.

Voordat ze kon reageren, hoorde ze weer een bons, gevolgd door een bekende stem.

‘Goedemorgen, Abel hier!’

Ze slaakte een diepe zucht. Was die man er nu alweer?

Ze stapte uit bed, liep met grote stappen het huisje door naar de voordeur en trok hem open.

‘Hoi.’

De man voor haar deur deed een stap achteruit en liet zijn ogen snel over haar heen glijden.

‘Sorry, lag je nog in bed?’

Ongemakkelijk keek ze langs haar lichtroze nachthemd naar beneden en vervolgens weer omhoog.

‘Ja.’

Het irriteerde haar dat hij haar betrapte had nu ze zo lang had uitgeslapen. En erger was nog dat hij haar daardoor voor

de tweede keer in een niet bepaald flatteuze outfit trof, terwijl hijzelf allesbehalve onflatteus was.

Ze nam hem vluchtig in zich op. Door zijn donkerblonde haar dat in zijn nek een beetje krulde, zijn strakke kaaklijn en zijn felblauwe ogen kon ze niet anders dan concluderen dat ze te maken had met een knappe buurman, die ook nog eens van haar eigen leeftijd leek te zijn.

Diezelfde buurman onderbrak op dat moment haar gedachten en zei: ‘Voor het geval je je afvraagt waarom ik alweer voor je deur sta, dat is vanwege dit.’

Hij stak zijn arm naar voren en hield haar twee met modder bedekte rode pumps voor.

Ze staarde er vol afgrijzen naar. Haar mooiste paar schoenen, helemaal geruïneerd.

‘Ga je ze nog aanpakken?’ vroeg hij met opgetrokken wenkbrauwen. Net als de avond ervoor klonk er ongeduld door in zijn stem en ze voelde de ergernis vanbinnen toenemen. Had die man niet wat beters te doen dan zich met haar te bemoeien?

Ze sloeg haar armen over elkaar en vroeg: ‘Kan je misschien heel even rustig doen? Ik word net wakker in een oud huisje op het platteland in plaats van mijn appartement in de stad, vervolgens sta jij weer voor de deur en wordt me ook nog mijn favoriete paar pumps compleet onder de modder onder mijn neus gedrukt.’ Toen ze naar hem opkeek, kruiste haar blik de zijne en ze zag dat hij tevergeefs een poging deed een glimlachje te onderdrukken.

Ze fronste geërgerd en voor ze het wist, ontglipte haar: ‘Misschien is het voor jou als boer niet zo goed te begrijpen, maar ik vind dit dus niet grappig.’ Ze wist niet zeker of hij een boer was, maar wat maakte dat uit? Hij woonde op het platteland, dat was wat haar betrof voldoende.

‘Goed dat je het even zegt.’ Zijn glimlach was nu verdwenen.

‘Want nee, dat is voor mij als boer echt niet te begrijpen.’

Ze negeerde het sarcasme in zijn stem en zei: ‘Dat had ik dus goed ingeschat.’

Zonder te antwoorden, nam hij haar met een peilende blik op.

Plotseling leek haar ergernis verdwenen en ongemakkelijk zette ze een stap naar achteren. Waarom deed ze nu zo onaardig? Ze moest dit gesprek hoognodig afkappen.

Ondertussen bukte Abel en legde de schoenen op het bankje dat tegen het huisje naast de voordeur stond.

‘Zo,’ zei hij toen. ‘Je hebt je favoriete paar pumps weer terug.’
Verbeelde ze het zich of klonk zijn stem echt spottend?

Ze snoof en ondanks haar voornemen om hun gesprek te beëindigen, vroeg ze enigszins sarcastisch: ‘Ben je altijd zo betrokken bij je burens?’

Hij grijnsde. ‘Eigenlijk wel, dat zijn we hier op het platteland gewend. *Noaberschap* heet dat.’

Ze rolde met haar ogen. ‘Nou, ik kom uit de stad en gelukkig zijn de mensen daar niet zo bemoeizuchtig.’

Voordat hij iets terug kon zeggen, deed ze nog een stap achteruit en vervolgde haastig: ‘Bedankt voor het terugbrengen van mijn schoenen.’

Zonder zijn reactie af te wachten, sloot ze de deur en leunde er een ogenblik tegenaan.

Even bleef het stil. Daarna hoorde ze het geluid van zijn voetstappen langzaam wegsterven.

Ze liep naar de woonkamer en plofte op de bank, terwijl ze weigerde stil te staan bij de vraag wat haar buurman nu wel niet van haar moest denken. Ze had wel wat beters te doen dan dat.

Ze kwam hier om te werken en om de zaken rondom het huisje af te handelen, dus daar zou ze zich de komende vier weken mee bezighouden. Daarna zou het huisje verkocht worden

en was het klaar. Dan kon ze het platteland weer verruilen voor haar appartement en haar ongemakkelijke momenten met haar tijdelijke buurman snel vergeten.

Ze zuchtte. Oma had het vast lief bedoeld toen ze haar het huisje naliet, maar wat haar betrof had ze dat niet hoeven doen.

Opeens rommelde haar maag. Het was tijd voor een ontbijt, maar hoe ging ze dat regelen? Ze verwachtte niet dat hier nog iets eetbaars in de kast lag en met haar auto naar de supermarkt ging op dit moment ook niet lukken.

Wat nu? Ze liet haar hoofd op haar handen steunen en staarde voor zich uit.

Daar zat ze dan in een ouderwets vakantiehuisje midden in het bos, met een lege koelkast, geen bereik en haar auto vast in de modder.

Dat leek in niets op hoe haar leven er vierentwintig uur geleden nog had uitgezien, met haar appartement in het centrum van Haarlem en alles wat ze nodig had op loopafstand.

Die gedachte bracht haar op een idee.

Als ze haar auto niet loskreeg uit de modder, ging ze wel lopend op zoek naar een winkel. Oma had gezegd dat er een in de buurt zat, dus hoe ver kon dat nu zijn?

Ze stond op en liep de slaapkamer in om zich om te kleden.

Gekleed in een luchtige zwarte blouse, een wit rokje en sandalen met een sleehak, trok ze even later de voordeur achter zich in het slot. Ze negeerde het ellendige hoopje schoenen op het bankje en liep het paadje af naar het zandpad. Dat was nog steeds modderig, al zakte ze er niet meer met haar hakken in.

Al snel zag ze haar auto midden op het zandpad staan. Compleet onder de modder helde hij schuin naar voren. Het was niet te ontkennen, het wiel zat nog steeds vast.

Maar daar ging ze wat aan doen. Vastberaden trok ze het portier open en kroop achter het stuur. Ze startte de auto en gaf

gas, maar de auto bleef staan waar hij stond.

‘Stom ding,’ mopperde ze en ze stapte weer uit.

‘Lukt niet, hè?’ hoorde ze opeens een stem roepen.

Ze hoefde zich niet om te draaien om te weten wie het was. Daar had je haar buurman weer. Gelukkig was ze nu in ieder geval wel normaal gekleed, dacht ze.

‘Ik kan je wel helpen.’ Abel was ondertussen dichterbij gekomen.

Ze schudde haar hoofd en ging weer achter het stuur zitten. ‘Dat hoeft niet, ik kan het zelf wel.’

‘Ik denk niet dat het zo gaat lukken, zo te zien zit hij behoorlijk vast.’ Abel was naar de auto toe gelopen en leunde nu met zijn onderarm op de rand van het nog openstaande portier.

‘Het lukt me wel, als jij aan de kant gaat,’ zei ze kortaf en ze gaf opnieuw gas.

Doe het, doe het, smeekte ze in gedachten. Maar opnieuw gebeurde er niets.

‘Ik zei het toch?’ zei Abel.

Het liefst had ze met haar ogen gerold, maar ze hield het alleen bij een geërgerde blik in zijn richting. ‘Zou je misschien even aan de kant willen gaan? Dan kan ik uitstappen.’

Hij deed een paar passen opzij en ze stapte uit. Met een iets hardere klap dan nodig was, gooide ze het portier dicht en liep bij de auto vandaan.

‘Wat ga je doen?’ vroeg Abel.

Zie je wel, bemoeierig tot en met. ‘Ik ga naar de winkel. Ik val bijna om van de honger, want ik heb nog niet ontbeten.’

‘Je kan niet zomaar weglopen, jouw auto blokkeert de ingang van mijn erf.’ Hij gebaarde achter zich.

Ze stond stil en keek in de richting die hij aanwees. Het viel haar nu pas op dat daar achter een rij bomen een boerderij stond. Was die echt van hem?

‘Nee, het is niet mijn erf,’ zei hij alsof hij haar gedachten kon lezen. ‘De boerderij is van mijn opa. Maar je auto staat wel in de weg, dus het zou fijn zijn als je hem weghaalt.’

‘Nou, je hebt net gezien hoe soepel dat gaat,’ antwoordde ze. ‘Dat gaat me niet lukken. En ik moet echt eerst naar de winkel om ontbijt te halen.’

Ze zette weer een paar passen, tot zijn stem haar opnieuw dwong om stil te staan.

‘Wacht nou even, ik zei toch dat ik je kan helpen?’

Ze draaide zich half naar hem om. ‘Ja, dat heb ik wel gehoord, maar dat is niet nodig. Ik bel straks de ANWB, die haalt de auto wel weg. Er is hier ruimte genoeg.’ Ze gebaarde om zich heen. ‘Je opa kan er vast wel langs.’ Ze draaide zich weer om en liep verder.

Even bleef het stil.

Toen riep hij haar na: ‘Succes met je wandeling. Op die schoenen doe je er minstens een uur over.’

Ze stond abrupt weer stil. Een uur lopen? Ze draaide zich om en keek hem vol afschuw aan. ‘Meen je dat serieus? Is er geen winkel dichterbij? Wat is dit voor gehucht?’

‘Wat had je dan gedacht?’ Hij grijnsde, terwijl hij naar haar toe liep. ‘Het is hier Amsterdam niet.’

‘Nee, dat snap ik ook wel. Ik heb er gisteren drie uur over gedaan om vanuit Haarlem hier te komen, dus ik weet heus wel dat Amsterdam hier heel ver vandaan is. Maar dat betekent toch niet dat hier geen supermarkten zijn?’

‘Ho, er zijn wel supermarkten, alleen niet zo dichtbij als je gewend bent. Een klein stukje rijden, dan kom je in Reggeveld, daar zitten wat winkels. Doe nou niet zo eigenwijs, ik help je om je auto los te krijgen, dan kan je daarna naar de winkel.’

Ze keek hem aan en zag een twinkeling in zijn blauwe ogen verschijnen. Snel wendde ze haar blik af en keek naar haar auto.

Ze zuchtte. Er zat waarschijnlijk niets anders op dan zijn hulp te accepteren, want in haar eentje ging ze haar auto nooit loskrijgen.

‘Vooruit dan maar,’ gaf ze toe. ‘Hoe ga je me helpen?’

‘Je staat hier naast een boerderij, wat dacht je van met een trekker?’ Hij knikte in de richting van het erf.

Een trekker, nu werd het helemaal fantastisch. Als ze al was vergeten dat ze hier op het platteland was, dan was dat nu niet meer te missen.

‘Wacht je hier of loop je mee?’ vroeg hij.

‘Ik wacht hier wel.’

Hij wierp haar een ondoorgrondelijke blik toe en liep het erf op. Even later hoorde ze geronk en kwam hij op een kleine rode trekker weer tevoorschijn. Ze had geen verstand van trekkers, maar ze kon zo ook wel zien dat dit er een van de ouderwetse soort was.

Abel stopte naast haar, kwam van de trekker en liep met een kabel naar haar auto.

‘Ik maak de sleepkabel vast aan de achterkant van je auto. Als jij achteruit probeert te rijden, trek ik je eruit, oké?’ vroeg hij. ‘Geef maar een seintje als je zover bent.’

Ze knikte en ging opnieuw achter het stuur zitten. In haar binnenspiegel zag ze dat hij weer op de trekker zat en naar haar keek. Ze stak haar hand uit het raam en gaf gas.

In een mum van tijd was haar auto los. Ze stak haar hand op als bedankje en Abel maakte de kabel los.

Tegen de tijd dat ze haar auto had gekeerd, zag ze Abel met de trekker het erf weer op rijden. Ze keek hem een moment na en reed vervolgens in een hoog tempo het bos uit.

In de verte zag ze een kerktoren, dat moest Reggeveld zijn. Want net zoals oma had verteld dat er een supermarkt in het dorpje was, had ze Nora ook niet bepaald subtiel gewezen op

het feit dat er in het dorp een kerk was waar ze 's zondags heel goed naartoe zou kunnen gaan. Dat zou ze morgen kunnen doen, bedacht ze terwijl ze richting het dorp reed. Al achtte ze de kans klein dat ze echt zou gaan, want zo'n trouwe kerkganger was ze niet. Ze was er gewoon niet zo goed in, je overgeven aan iets wat je niet kon zien. En was dat niet waar het geloof om draaide? Trouwens, vaak had ze het zo druk met haar werk dat ze niet eens tijd had om op zondag naar de kerk te gaan.

Ze passeerde het bord met *Welkom in Reggeveld* en ontdekte al snel de supermarkt. Ze parkeerde haar auto en keek om zich heen of er toevallig ook een carwash te vinden was.

Helaas zag ze aan de rand van het pleintje waar ze geparkeerd had behalve de supermarkt, alleen een bakker, een slager, wat andere winkels en de kerk.

Ze wierp een blik op het bordje naast de ingang, waarop stond: *Diensten om 10.00 uur en 19.00 uur*. Ze draaide zich om en liep naar de supermarkt.

*'Een heerlijk verhaal vol romantiek,
pit, humor en diepgang.'
– Leestlievelings*

De stadse Nora wil niets liever dan onafhankelijk zijn. Het verleden heeft haar geleerd zich nooit te hechten aan een man. Wanneer ze het vakantiehuisje van haar oma erft op het Twentse platteland, gaat ze er vier weken logeren om het op te knappen en te verkopen. Het plattelandleven is immers niets voor haar. Haar buurman, boer Abel, wil haar graag helpen, maar Nora zit niet op zijn hulp te wachten. Pas als ze ontdekt dat ze de klus niet alleen kan klaren, neemt ze zijn aanbod met tegenzin aan. In ruil daarvoor zal ze hem een paar dagen helpen op de boerderij.

Hoe beter Nora en Abel elkaar leren kennen, hoe meer gevoelens ze voor elkaar krijgen. Voor een serieuze relatie zijn ze echter te verschillend. Hij wil iemand die van het boerenleven houdt en zij wil op eigen benen kunnen staan. Gaat het Nora en Abel lukken om ondanks alles de liefde een kans te geven?

Ik red me wel is het debuut van Leanne Pots. Ze woont samen met haar man en drie kinderen in Twente. Overdag werkt ze bij de politie en in haar vrije tijd schrijft ze. *Ik red me wel* is het eerste deel van haar serie Weidse Liefde.

ISBN 978 90 29734219 NUR 340

9 789029 734219 >

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT